

Herdenking 2 november

Laat Vluchtelingen Leven.

Dat is onze hoop.

Hartelijk welkom op deze herdenking.

Vooraf een mededeling.

Op uw stoel ligt een programma van vanavond.

Voor we van hieruit naar het vrijheidsbeeld vertrekken, is er gelegenheid om een kaart te schrijven naar een gedetineerde vluchteling. Schrijf op die kaart geen afzender, want dan wordt de kaart niet afgegeven. Deponeer de kaart in de brievenbus en wij zorgen ervoor dat uw wensen en groeten bij gedetineerde vluchtelingen komen.

Op deze avond worden op vele plaatsen de mensen herdacht die gestorven zijn en ons dierbaar zijn. Tussen al die mensen die herdacht worden, willen wij stil staan bij die kleine specifieke groep, waar ons hart naar uit gaat.

We herdenken hen, die in vreemdelingen detentie gestorven zijn of uit wanhoop zichzelf van het leven hebben benomen.

We gedenken ook hen die door de uitzichtloosheid van hun illegaal gemaakt bestaan ernstig getraumatiseerd zijn.

We willen hen gedenken, zonder veroordeling naar wie dan ook. Dat is geen gemakkelijke zaak.

Wie hun verhalen tot zich door laat dringen en wie de mensen, die gedetineerd of getraumatiseerd zijn, kent, kan niet aan woede en verzet ontkomen.

Afwijzing, detentie, vernedering en mensen behandelen als een nummer, staat haaks op wat ons als visioen van een menselijke wereld voor ogen staat.

Ons hart en ons geweten roepen om recht.

En dat we niet tot zwijgen komen, komt omdat we hoop blijven houden.

Hoop dat het eens anders zal worden.

Vanavond willen we stil staan en gedenken: de slachtoffers; wie zij ook waren; wie zij ook zijn.

Gedenken, dat ook deze mensen van vlees en bloed, hoop in hun leven hebben gekoesterd of dat nog doen.

Geïsoleerd worden / geïsoleerd zijn, is misschien wel de grootste beproeving om de hoop levend te houden. Daarom mogen wij de gedetineerden en hen die zonder uitzicht zijn, niet alleen laten. Daarom moeten wij, die in vrijheid zijn, de hoop koesteren, ondanks de koude tegenwind; hoop tegen hun verdrukking in.

Wij mogen de hoop op rechtvaardigheid, op vrijheid voor ieder, op een maatschappij, waarin sociale integratie mogelijk is, nooit verliezen.

We hebben elkaar nodig om deze hoop levendig en strijdbaar te houden.

Daarom moeten wij elkaar blijven ontmoeten en elkaar versterken. Daarom schrijven we vanavond kaarten naar de gedetineerden.

Daarom klinkt het lied: 'Bambelela' uit Zuid Afrika. Never give up.

Ik wens u een goede herdenking.